

תת"ע 7367/04/14 - קוזמינסקי יוליה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7367-04-14 מדינת ישראל נ' קוזמינסקי יוליה
תיק חיצוני: 52200795749

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופט טל פרי
מבקשת	קוזמינסקי יוליה
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 29.5.14, על ידי כב' הש' צימרמן, בהעדר התייצבות המבקשת.

על פי כתב האישום, ביום 28.03.14 בשעה 23:54 נהגה המבקשת ברכבה, שיכורה, בכך שסירבה לתת דגימת אוויר נושף, לפי דרישת שוטר, בניגוד לסעיף 62(3) + 64(א1) + 64(ד) א וסעיף 39 א' לפקודת התעבורה.

על המבקשת נגזרו העונשים הבאים: קנס בגובה ₪2,000, פסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית ופסילה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי, למשך 3 שנים.

המבקשת נשפטה בהיעדרה לאחר שהוזמנה כדיון, בעצם חתימתה על שולי ההזמנה לדיון וכתב האישום, אך לא התייצבה.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקשת, המגובה בתצהיר, המבקשת לא התייצבה לדיון מאחר ומדובר בעולה חדשה אשר אינה דוברת את השפה העברית ולפיכך התקשתה להבין את הוראות השוטר ולכן כל האמור בדוח ומצורף אליו לא הובן לה. לפי האמור בבקשה, לאור הקושי בהבנת השפה, לא הבינה המבקשת את חובתה להתייצב בבית המשפט.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעמים הבאים: המבקשת עלתה לארץ בשנת 2001. המבקשת נחקרה בתיק נוסף, בעברית צחה ותקנית, ללא כל צורך בתרגום. (המשיבה אף צרפה העתק חקירת המבקשת).

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות

עמוד 1

את ביהמ"ש שבבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נז(6) 793 (2003) נקבע כי:

"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

לטענת ב"כ המבקש, בשל קשיי שפה, לא הבינה המבקשת את ההליך, וכפועל יוצא מכך לא הבינה את הודעת השוטר על מועד המשפט.

התמונה המשתקפת מחומר הראיות, מתצהירה ותיקיה הנוספים של המבקשת מלמדים כי התמונה אותה מנסה להציג המבקשת, שונה מהמציאות, מרחק שמים מארץ.

המבקשת נעצרה ונתבקשה לבצע בדיקת "נשיפון" אך כשלה בבדיקה. לאור האמור, נדרשה לבצע בדיקת נשיפה במכשיר "הינשוף" וסירבה. בטופס זיכרון דברים נרשמה תגובתה: **"אני לא חייבת לעשות את הבדיקה עשיתי פעמיים בדיקה ולא חייבת לעשות"**.

תגובת המבקשת עולה, בקנה אחד, עם האמור בדוח הפעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, שם נרשם, בסעיף 5, כי בוצעו 2 בדיקות "נשיפון" לא תקינות והמבקשת סירבה לבדיקה נוספת.

זאת ועוד, בסעיף 20 לבקשה מצוין כי **"המבקשת הגיעה (הטעות במקור - ט.פ. - שופט) למחרת לשימוע בפני קצין - והתייצבה לשימוע"**. בסעיף 21 בבקשה נטעו כי המבקשת **"לא הבינה דבר מהקצין ולא הבינה כי עליה להתייצב לדין ליום 29.5.14"**. אם כך, ישאל השואל, כיצד זה הבינה המבקשת כי עליה להתייצב למחרת היום בפני הקצין לשימוע והתייצבה, ואילו שאר התכנים לא הובנו לה???

בטופס **"אישור בדבר נטילת רישיון נהיגה וזימון נהג /ת לקצין משטרה"**, נכללים פרטים רבים, וביניהם נרשם כי המבקשת זומנה להתייצב בתאריך 29.3.14 בשעה 19:00 ביחידת תנועה ראשל"צ, ברחוב ז'בוטינסקי 106 ראשל"צ. וראו איזה פלא, ההזמנה לשימוע נרשמה בשפה **העברית**, המבקשת חתמה על ההזמנה והתייצבה לשימוע אזי כיצד זה טען כעת כי לא הבינה את חובת התייצבותה לדין.

לא זו אף זו, בניגוד לאמור בסעיף 21 לבקשה, הקצין כלל לא אמר להודיע למבקשת את מועד הדיון. מועד הדיון נרשם בהזמנה לדין, אותה קיבלה המבקשת מידי עורך הדו"ח במעמד רישום הדו"ח, וחתמה.

חמורה אף יותר, טענת המבקשת לפיה אינה מבינה עברית לאור האמור בחקירתה במשטרה, באזהרה, המלמדת אחרת.

בנוסף לאמור לעיל, לא הציגה המבקשת כל טעם מדוע זה המתונה תקופה של למעלה משנתיים וחצי טרם הגישה בקשה זו. מדובר בשיהוי חמור המצדיק, אף לבדו, דחיית הבקשה.

אשר על כן, לא מצאתי סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת לדיון.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

בעניין זה נפסק כי על מגיש הבקשה לפרט את טענותיו ולצרף אסמכתאות, ואין די בכפירה כללית או בהצהרות כוללניות. על המבקש ביטול פסק הדין, שניתן בהעדרו, להראות בבקשתו כי התוצאה יכלה להיות שונה לו ניתנה לו ההזדמנות לנהל את ההליך (ראו: ע"פ 6920/07 חסון נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (4.9.07); עפ"ת 16840-01-09 **חיידר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.3.09)).

מחומר הראיות אשר צורף לבקשה, עולה, כי מסתמנת אשמתה הברורה של המבקשת.

המבקשת נכשלה בבדיקות המאפיינים, עמידתה מתנדנדת, טעתה בספירת הצעדים, הסתייעה בהרמת ידיה לצדדים על מנת לשמור על שיווי משקל ולא הצמידה עקב לצד אגודל. התרשמותו הכללית של השופט הייתה כי המבקשת נראית תחת השפעת אלכוהול בינונית.

עוד יצוין, כי בחומר הראיות מצוי מזכרו של מתנדב במשטרה, אשר מצוין, ברחל בתך הקטנה, כי תרגם למבקשת את האמור בדו"ח הפעולה.

לעניין העונש אשר נגזר על המבקשת, מדובר בעונש אשר הינו המינימום הקבוע בחוק. לאור חומרת העבירה בה הורשעה המבקשת, חסד עשה עמה בית המשפט עת הסתפק בענישה המינימלית המתחייבת בחוק. לאור האמור, גם בכך לא מצאתי כי נגרם למבקשת, עיוות דין.

בנסיבות אלה, משלא הוכחו טעמים המצדיקים אי התייצבות לדיון, לא ניתן הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה ולא נגרם כל עיוות דין למבקשת, אין מקום לביטול פסק הדין.

5129371 הבקשה נדחית.

54678313 זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ז, 08 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

